

maiores verba. quod generatio Filii Dei sit supra causam, & rationem, & tempus, & naturam; atque adeo frustra currit Magister cum Damasceno in thesis probationem.

21. Respondetur negando Consequentiam. Quia Damascenus solum hic alloquitur de naturâ creatâ, dum sustinet, generationem Filii Dei ex Patre esse supra naturam; non verò de naturâ æternâ, sive increatâ; cum hæc supra naturam æternam esse non valeat; aliter supra seipsam foret, ut ad sensum apparet; quod verâ ex terminis repugnare videtur. Unde Damasceni testimonium in tuto quiescit pro validâ thesi propugnatione.

22. Oppones secundò in posteriora Damasceni autoritatis verba: Generatio Christi Domini ex Virgine Matre fuit omnino similis aliorum hominum generationi; sed si generatio Christi Domini ex Virgine Matre foret supra legem conceptionis, iam non similis aliorum hominum generationi non esset; eo quod hæc supra conceptionis legem non perficiatur: igitur Damasceni testimonium actum agere videtur, dum assertum suadet.

23. Respondetur negando Maiorem, & Consequentiam. Quia conceptio Christi Domini ex Virgine Matre non fuit omnino similis aliorum hominum conceptioni. Et quidem; quia licet fuerit operata propter nos, sive propter nostram salutem; & secundum nos, quia natus est homo ex muliere, & tempore conceptionis, scilicet, novem mensium; tamen fuit supra nos, quia non fuit in tempore, sed in instanti; quia non ex semine, sed ex Spiritu Sancto, & Sanctâ Virgine supra conceptionis legem. Verba sunt Damasceni in litterâ; sicque actum agere non videntur, dum his assertum probat Magister. Et hæc de secundâ, & ultimâ distinctionis parte satis superque sint dicta.

Q U Æ S T I O N E S.

24. **Q**UÆSTIO 1. An natura divina sit de Virgine nata? De quò, *tom. 1. dist. 2. q. 8.*

25. **Q**UÆSTIO 2. An nasci de Virgine verè dicatur de naturâ assumpta? De quò, *hic dist. 6. q. 3.*

26. **Q**UÆSTIO 3. An in Christo Domino sint duæ filiationes? De quò, *hic dist. 1. q. 17.*

27. **Q**UÆSTIO 4. An concedendum sit: Christum Dominum bis esse natum? De quò, *hic dist. 1. q. 17.*

28. **Q**UÆSTIO 5. An Christus Dominus sit Filius naturalis respectu utriusque nativitatibus? De quò, *tom. 1. dist. 13. q. 5.*

Quæ-

29. **Q**UÆSTIO 6. An Christus, ut homo, sit Filius naturalis, proprius, aut adoptivus? De quò, *tom. 1. dist. 13. q. 5.*

30. **Q**UÆSTIO 7. In quo formalis communicationis idiomatum consistat ratio? De quò, *hic dist. 6. q. 3.*

31. **Q**UÆSTIO 8. An Filius sit genitus ex substantiâ Patris, aut ex nihilo? De quò, *tom. 1. dist. 5. q. 6.*

32. **Q**UÆSTIO 9. An Christus Dominus dicendus sit duo propter dualitatem naturæ, aut unus propter unitatem personæ? De quò, *hic dist. 1. q. 17.*

33. **Q**UÆSTIO 10. An Christus Dominus sit verus Filius Immaculatæ Virginis Matris? De quò, *tom. 1. dist. 2. q. 8.*

DE HIS, QUÆ CONVENIUNT NATURÆ humanæ ratione naturæ divinæ.

DISTINCTIONIS NONÆ SYNOPSIS.

*Nunquam sacra Dei Verbum caro deserit absens,
Obque id culta pari semper honore fuit.*

Sic incipit: *Præterea.*
Sic terminat: *Explicatur.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de comparatione divinæ naturæ ad proprietatem naturæ humanæ; sed in præsentî determinat de huiusmodi comparatione naturæ humanæ ad proprietatem naturæ divinæ: ergo vicissim hæc distinctiones coherere videntur.

2. **C**onsequentiâ probatur: Omnes ac singulæ prædicationes, quæ hactenus in litterario orbe de Christo Domino extant, certò certius suum ortum ducere videntur ex comparatione naturæ humanæ ad proprietatem naturæ divinæ, & ex comparatione divinæ ad proprietatem naturæ humanæ; sed Magister in superiori distinctione egit de loquutionibus prædicationibusque, quæ de Christo Domino

ex-

extant ex comparatione naturæ humanæ ad proprietatem divinæ: ergo dum in præfenti determinat de eisdem loquutionibus ex comparatione divinæ naturæ ad proprietatem humanæ, proprium obit Magister connexionis munus.

3. Dividitur præfens distinctio in duas præcipuas partes. In quarum primâ percontatur Magister, an Christi Domini humanitas sit latriæ cultu adoranda. In secunda verò, & ultimâ, sententiam communiorem veriolemque ullâ ambiguitate, totoque molimento amplectitur.

4. PRO PRIMÆ igitur partis clarâ discussione, en primum pronuntiatum: *Humanitas Christi Domini, adhuc Verbo divino unita, cultu latriæ non est adoranda, iuxta aliquorum sententiam omni prorsus veritate denudatam.* In cuius probationis gratiam duas recenset opiniones Magister; sed modò ex solius primæ sententiæ assiduâ contemplatione, præcipuum, pro hac primâ distinctionis parte, excerpimus fundamentum.

5. Primum ergò percontatur Magister: *Utrum natura humana in Christo Domino eodem debeat adorari cultu cum Verbo divino, cui unita extat?* Et respondet Magister in litterâ negativè, ductus non suâ, sed aliorum sententiâ, quam non solum non probat, verum omnibus suo calculo mordere pertentat.

6. His præfertim eorum innituntur fundamenta. Primò: Adoratio latriæ est cultus quidam soli Creatori debitus: ergo solum erit Deus adorandus illo cultu, qui nulli creaturæ sit exhibendus; sed caro Christi Domini, sive eius sanctissima anima, quanvis divino Verbo unita, est creatura: ergo quia humanitas Christi Domini, adhuc divino Verbo associata, non poterit eodem latriæ adorare cultu.

7. Secundò: Dum cultus soli Creatori debitus creaturæ adscribitur, hæc dubiè idolatria censetur; sed cultus latriæ soli Creatori est debitus: ergo dum creaturæ talis adscribitur cultus, exhibenti in idolatriam deputabitur; sed humanitas Christi Domini, quantumvis divino Verbo unita, est creatura: ergo quia adoratione latriæ unâ cum Verbo divino adorari non valet.

8. Tertio: Quia cultus divinitati debitus, & ipsi meritò exhibendus, reverà est cultus in amore, & cordis dilectione, & bonorum corporalium, temporaliumque exhibitione, atque omnimodâ reverentiâ consistens; qui latinè dicitur *pietas*, græcè autem *theosebia*, idest, Dei cultus; vel *eusebia*, idest, bonus cultus; sed humanitati Christi Domini, adhuc divinitati unita, non est exhibendus cultus in amore,

&

& cordis dilectione, & bonorum temporalium, corporaliumque exhibitione, atque omnimodâ reverentiâ consistens: ergo quia eadem adorationis specie, quâ Verbum divinum colitur, non erit Christi Domini humanitas unâ cum ipso honoranda.

9. Quartò: Eò quòd Christi Domini humanitas sit creatura supra cunctas alias exaltata, nequit eodem adorari cultu, quo cæteri Sancti honorantur: ergo cum non possit adorari eadem cultus specie, quâ Verbum divinum colitur, sustinent, illam debere honorari aliâ specie cultus distinctâ, ac Deum omnesque veneramur Sanctos: ergo necessariò Christi Domini humanitas erit honoranda speciali adoratione *dulia*, sive *hyperdulia*, & quæ ipsi soli debetur: igitur cultu, quo Verbum divinum colitur, nunquam poterit Christi humanitas honorari.

10. Quintò tandem: Quantumcunque Christi Domini humanitas sit Verbo divino unita, semper est minor deitate, ut claret in Christo Domino, qui in quantum homo, minor est Patre: ergo minor erit humanitati exhibendus cultus, quam divinitati, cum minor minori, & maior maiori semper sit honor præstandus; sed divinitati semper latriæ cultus adscribitur: ergo quia humanitati nunquam poterit hæc adorationis species aptari. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficient.

11. PRO SECUNDÆ verò, & ultimæ distinctionis partis enodatione, en secundum pronuntiatum: *Et si humanitas Christi Domini, prout à Verbo divino separata, non sit cultu latriæ adoranda; tamen in quantum ipsi unita, eadem adorationis cum illo debet specie honorari.* Utramque thematis consuetat patrem Magister, & tanquam veriolem ceteri maioremque hanc secundam opinionem aperto pectore nudoque capite plaudit.

12. Primò sic geminam partem indivisè probat Magister, eamque in limine huius capituli accuratè delinat: Humanitas Christi Domini bifariam adorari valet, tum propter sanctitatem creatam, tum propter increatam sibi adiunctam; sive ratione sui, vel suppositi divini, cui unitur: ergo licet latriæ cultu non valeat humanitas Christi Domini adorari propter sanctitatem creatam, sive ratione sui; tamen propter increatam, & divinam sanctitatem, quæ est obiectum formale latriæ, aut suppositum divinum, cui unitur, & à quo nunquam separatur humanitas, dignissima censenda est omni latriæ cultu honorari, quo ipsum Verbum adoratur divinum.

13. Secundò probat Magister: Quia si latriæ cultus non foret hu-

mani-

manitati Christi Domini, prout Verbo divino unita, exhibendus, maximè, quia ad idolatriam adorantem impelleret; sed cultus latriæ sic Christi Domini humanitati exhibitus, non ad idolatriam adorantem impellit; cum in cultum honoremque divinitatis formaliter tendat, & solum materialiter in creaturæ venerationem: igitur quod humanitas Christi Domini, in quantum Verbo divino unita, cultu latriæ honoretur, in nullam fidei iacturam devenire possumus.

14. Tertiò, unà cum Damasceno lib. 3. de orthod. fide cap. 8. his differtis concinnatisque verbis promovet assumptum Magister: *Unus ergò Christus est Deus perfectus, & homo perfectus; quem adoramus cum Patre, & Spiritu Sancto unà adoratione cum incontaminatâ carne eius. Non in adorabilem carnem dicentes: Adoratur enim in unâ Verbi hypostasi; quæ hypostasis generata est, non creaturæ venerationem præbentes.* En quomodo utramque humanitatis Damascenus adorationem comprehendit: ergo licet humanitati Christi Domini, ut à Verbo divino deiugata, non fit exhibendus cultus latriæ; tamen in eadem Verbi hypostasi, unâ adoratione cum Patre, & Spiritu Sancto est honoranda.

15. Quartò, in uberiolem probationem cum ipso Damasceno sic pergit Magister in litterà: *Non ergò ut nudam carnem adoramus humanitatem, sed ut unitam deitati in unâ hypostasin Dei Verbi duabus reductis naturis. Timeo carbonem tangere propter ligno copulatum ignem. Adoro Christi Dei mei simul utramque naturam propter carni unitam deitatem. Non enim quartam appono personam in Trinitate; sed unam personam confiteor Verbi, & carnis eius.* Quid expressius? ergo omni periculo procul fugato, eadem Christi Domini humanitas rectè cultu latriæ adoratur, non quidem ratione sui, sed suppositi, quippè, in quantum à Verbo divino in suppositi unitatem est assumpta, & ab eâ nunquam separatur.

16. Sed oppones in superiorem Damasceni auctoritatem: Unicuique divinarum personarum unâ per se adscribenda est adoratio: ergo si ad ingeminationem obiecti necessariò consequitur actus multiplicatio non poterit Christus Dominus unâ cum Patre, & Spiritu Sancto, eò quod realiter distinguantur, unâ adoratione honorari: igitur Damasceni dictum in suâ non manet classe.

17. Respondetur negando Consequentiam. Quia realis divinarum personarum distinctio impedire non valet, quod uno eodemque simul omnes venerentur personæ latriæ cultu; cum idem sit omnium formale adorationis obiectum pro cultu omnibus exhibendo; quemadmodum & ipsæ divinæ personæ unâ dilectione diliguntur, eò quod una in eis summa moretur bonitas, etiam realiter discriminentur;

atque

atque adeo tela ista in Damascenum evitamus amictu.

18. Quintò, alijs etiam Augustini testimonijs, & præsertim his ex Serm. 58. de Verbis Domini, fideliter decerptis, præmunit assumptum Magister. Sic alloquitur: *Ego Dominicam carnem, imò perfectam in Christo humanitatem, idè adoro, quod à divinitate suscepta, & deitati unita est; ut non alium, & alium; sed unum eundemque Deum, & hominem Filium Dei esse confitear;* sed Divus Augustinus non dividit adorationem humanitatis Christi Domini à Verbo divino susceptæ, eique unitæ, ab ipsâ divinitate; imò unum eundemque Deum, & hominem Filium Dei esse confitetur: ergo quia una eademque adoratio humanitati Christi Domini, simulque divinitati exhibenda erit.

19. Sextò, id ipsum valdè expendunt hæc alia Augustini verba, quæ in exemplum assumpsit Magister in litterà: *Denique si hominem separaveris à Deo, illi nunquam credo, nec servio, velut si quis purpuram, vel diadema regale iacens inveniat; nunquid ea conabitur adorare? Cum verò eis Rex fuerit indutus, periculum mortis incurrit, si ea cum rege adorare quis contempserit.* Ergo quanvis humanitas Christi Domini, ut separata à divinitate, non possit cultu latriæ coli; tamen quantum divinitati unita, sive prout unum Filium Deum verum, & hominem verum simul cum ipsâ constituit, ita uno eodemque latriæ cultu assidue venerari debet, quod si eam quis contempserit, æternaliter morietur.

20. Septimò tandem, aliud subiungit Magister Augustini testimonium venuste illustrantis illud Psal. 88. *Adorate scabellum pedum eius, quoniam sanctum est.* Hæc sunt modò illius verba: *Suscipit enim Verbum de terrâ terram; quia caro de terrâ est, & de carne Maria carnem accepit. Hæc sine impietate à Verbo Dei assumpta adoratur à nobis; quia nemo carnem eius manducat, nisi prius adoret; sed qui adorat, non terram intuetur; sed illum potius, cuius scabellum est, propter quem adorat: ergo si qui carnem Christi Domini manducat, illam prius adorât, & qui adorât, non carnem intuetur, sed Deum potius, cuius scabellum est, propter quem adorât, non incongruè colligitur, eadem fore adoratione honorandam humanitatem Christi Domini ac Verbum ipsum divinum, cui arctâ alligatur compage.*

21. Sed dices in Divi Augustini verba: *Si Christi Domini humanitas eodem latriæ cultu unâ cum eius divinitate coleretur, plus Christus Dominus foret venerandus, quàm aliæ divinæ personæ; sed hoc in rectam catholicamque illationem devenire non licet: ergo quia eodem cultu ac divinitas non est honoranda Christi Domini*

humanitas. Maior probatur ex Magistri doctrinâ. In Christo Domino adoratur divinitas, simulque humanitas; sed in aliis personis solum divinitas, & non humanitas adoratur: ergo plûs Christus Dominus adorandus foret, quàm aliâ divinæ personæ, si humanitati Christi Domini latriæ cultus exhibendus esset.

22. Respondetur negando Maiorem ipsiusque probationem. Quia Christus Dominus non plûs honorari debet, quàm Pater, & Spiritus Sanctus; imò nec Verbum divinum magis post Incarnationem, ac ante illam venerari. Quia, cum adoratio solum dignitatem maiestatemque respiciat; hæcque ex unione naturæ humanæ cum divino non accreverit Verbo, non poterit maiori intensiorique cultu Christus Dominus honorari ac aliâ divinæ venerantur personæ; sed solum extensivè, ut fert communis aliquorum animus. Et hæc de secundâ, & ultimâ distinctionis parte satis sint dicta.

QUÆSTIONES.

23. **Q**UÆSTIO 1. Quid, & quotuplex sit adoratio; & an virtus latriæ sit theologica? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 9. q. 1. art. 1. Chalvet tom. 9. lib. 1. q. 8. cap. 3. & seqq. Candidus in disquis. tom. 1. disquis. 7. Nicolai in 3. dist. 9. q. 1. art. 1. & 2. Rayner de Pisis verb. adoratio cap. 1. & seqq. pag. 45. Camerarius tom. 3. q. 25. art. 1. Lumbier q. 39. art. 4.
24. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 9. q. unic. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 6. Mafrius tom. 3. disp. 2. q. 9. art. 1. & 2. Gallus in 3. dist. 9. q. unic. art. 1. & 2. Delgadillo de adorat. cap. 1. dub. 1. & seqq. Vetuveis lib. 6. cap. 1. art. 1. & seqq. Herinex p. 4. disp. 3. q. 1. Aquila in 3. dist. 9. q. 1. Cavellus in Schol. in 3. dist. 9. q. unic. Castillent. in Polyanth. Seraph. verb. adoratio, num. 1. & seqq.
25. Ex Scholâ Eximia Suarez in 2. 2. disp. 51. sect. 1. Lugo disp. 23. sect. 2. Aranda lib. 5. disp. 8. sect. 1. Bernal disp. 62. sect. 1. Arriaga disp. 51. sect. 1. & seqq. Palao tract. 8. disp. 1. punct. 1. Rhodès tract. 7. disp. 4. q. 3. sect. 1. §. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 25. sect. 1. Carleton tom. 2. disp. 61. sect. 1. Muniessa disp. 19. sect. 1. & 2. Oxea disp. 2. de charit. sect. 4. Mart. Perez disp. 37. sect. 1. & seqq. Azor 1. p. lib. 9. cap. 5. q. 4.
26. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 9. art. 2. q. 4. Alensis 3. p. q. 10. memb. 1. art. 1. §. 2. Eustach. á S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 8. Diana p. 9. tract. 4. resol. 2. Bonacina tom. 2. disp. 3. punct. 1. Castillensis tom. 2. tract. 20. disp. 15. sect. 1. Baldius lib. 2. quest. 4. q. 4. difficult. 1. & seqq. Estius in 3. dist. 9. §. 1. & seqq.

27. Quæstio 2. Quenam sint adorationis species exhibendæ Deo Virgini Matri, Sanctisque omnibus? De quò, hic q. 1. 3. & 6.

28. Quæstio 3. An Christus Dominus sit adorandus adoratione latriæ? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 25. art. 1. & 2. & in 3. dist. 9. q. 1. art. 5. Chalvet tom. 9. lib. 1. q. 8. cap. 3. Camerarius tom. 3. q. 25. art. 1. Nicolai in 3. dist. 9. q. 1. art. 5. Rayner de Pisis verb. adoratio, cap. 1. & seqq. Lumbier de Incarn. q. 39. art. 1. & seqq.

29. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 9. q. unic. Mafrius tom. 3. disp. 2. q. 9. art. 1. & 2. Bellatus disp. 15. q. 2. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 6. Boyvin p. 2. cap. 13. q. 1. Gallus in 3. dist. 9. q. unic. art. 1. & 2. Delgadillo de adorat. cap. 3. dub. 1. & seqq. Herinex p. 4. disp. 3. q. 1. Castillent. in Polyanth. Seraph. verb. adoratio, num. 2. & seqq. Pitygian. in 3. dist. 9. art. 1. & seqq.

30. Ex Scholâ Eximia Suarez tom. 1. in 3. p. disp. 53. sect. 1. Carleton tom. 2. disp. 61. sect. 2. Aranda lib. 5. disp. 8. sect. 2. Aldrete disp. 87. sect. 2. Bernal disp. 69. sect. 1. Lugo disp. 34. sect. 1. & seqq. Palao p. 2. tract. 8. disp. 1. punct. 2. Peñafiel tom. 4. disp. 25. sect. 3. & seqq. Muniessa disp. 19. sect. 4. Fagundez tom. 1. lib. 1. cap. 32. num. 26.

31. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 9. art. 1. q. 1. Alens. 3. p. q. 10. memb. 1. art. 1. & seqq. Aureolus in 3. dist. 9. q. 1. Gabriel in 3. dist. 9. art. 1. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. ult. dub. 1. Castillensis tom. 2. tract. 20. disp. 15. sect. 3. Estius in 3. dist. 9. §. 1. Baudun. tract. 1. q. 25. art. 1. Eustach. á S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 8. Bonacina tom. 2. disp. 3. punct. 1. & seqq.

32. Quæstio 4. An humanitas Christi Domini præcisa divinitate sit adoranda adoratione latriæ? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 27. art. 2. & in 3. dist. 9. q. 1. art. 1. & 2. Camerarius tom. 3. q. 25. art. 2. Lumbier q. 39. art. 4. Nicolai in 3. dist. 9. q. 1. art. 5. Chalvet tom. 9. lib. 1. q. 8. cap. 3. & seqq.

33. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 9. q. unic. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 6. & in 3. Comment. dist. 9. num. 56. Delgadillo de adorat. cap. 3. dub. 1. & seqq. Boyvin p. 2. cap. 13. q. 1. & 2. Herinex 4. p. disp. 3. q. 1. Castillent. in Polianth. Seraph. verb. adoratio, num. 2. & seqq. Pitygian in 3. dist. 9. art. 1. & seqq. Mafrius tom. 3. disp. 2. q. 9. art. 1. & 2.

34. Ex Scholâ Eximia Suarez in 3. p. disp. 54. sect. 2. Lugo disp. 35. sect. 3. Arriaga disp. 53. sect. 5. subsect. 2. Aldrete disp. 48. sect. 2. Aranda de Incarn. lib. 5. disp. 8. sect. 2. §. 2. Vazq. in 3. p. disp. 96. cap. 1. & seqq. Bernal disp. 69. sect. 2. Mart. Perez disp. 38. sect. 4. Muniessa disp. 19. sect.

sect. 7. Carleton tom. 2. disp. 61. sect. 2. Palao p. 2. tract. 8. disp. 1. punct. 2. & seqq. Peñafiel tom. 4. disp. 25. sect. 3. & seqq.

35. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 9. art. 1. q. 1. Estius in 3. dist. 9. s. 1. & seqq. Bonacina de Incarn. disp. 3. punct. 1. & seqq. Caspensis tom. 2. tract. 20. disp. 15. sect. 3. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. ult. dub. 1. & seqq. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 8. Alenf. 3. p. q. 10. memb. 1. art. 1. & seqq. Aureolus in 3. dist. 9. q. 1. art. 1. & seqq. Gabriel in 3. dist. 9. q. 1.

36. Quæstio 5. An Beata Virgo Maria propter dignitatem Matris Christi Domini possit adorari adoratione latriæ? De quò, hic q. 7.

37. Quæstio 6. An, & quà adoratione imagines Christi Domini Virginis Matris, omniumque Sanctorum, necnon sanctissimæ Crucis sint adorandæ? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 25. art. 3. Camerarius tom. 3. q. 25. art. 3. Nicolai in 3. dist. 9. q. 1. art. 6. Capisuccus controver. 26. q. 2. Chalvet tom. 9. lib. 1. q. 8. cap. 3. & seqq. Rayner de Pisis verb. adoratio, cap. 1. & seqq. pag. 45.

38. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 9. q. unic. Macedo schol. 19. cap. 13. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 11. Boyvin p. 2. cap. 13. q. 2. Maltrius tom. 3. disp. 2. q. 10. art. 1. Faber in 3. disp. 22. cap. 6. Gallus in 3. dist. 9. q. 1. cap. 1. & seqq. Delgadillo de adoratio. cap. 5. dub. 1. & seqq. Herincx p. 4. disp. 3. q. 4. Vetuveis lib. 7. cap. 4. art. 1. Lauræa disp. 16. art. 6. num. 115.

39. Ex Scholâ Eximia Suarez 3. p. q. 25. disp. 54. sect. 1. & seqq. & lib. 2. contra Regem Angliæ cap. 14. Arriaga disp. 56. per totam Amicus disp. 32. sect. 3. Aranda lib. 5. disp. 8. sect. 4. Lugo disp. 36. sect. 3. Mart. Perez disp. 38. sect. 8. Palao p. 2. tract. 8. disp. 1. punct. 4. Peñafiel tom. 4. disp. 25. sect. 7. Carleton tom. 2. disp. 61. sect. 2. Fagund. tom. 1. lib. 1. cap. 32. num. 12. Muniessa disp. 19. sect. 9. & seqq. Pallavicinus in hist. Trident. p. 2. lib. 11. cap. 5.

40. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 9. art. 1. q. 1. & seqq. Caspensis tom. 2. tract. 20. disp. 15. sect. 6. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 9. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. ult. dub. 3. Estius in 3. dist. 9. s. 4. Lorca disp. 95. cap. 1. & seqq. Bonacin. de Incarn. disp. 3. punct. 1. & seqq. Baudun. tract. 1. q. 25. art. 1. & seqq. Bassæus verb. adoratio, num. 1. & seqq. Alenf. 3. p. q. 10. memb. 1. art. 1. & seqq.

41. Quæstio 7. An Beata Virgo Maria debeat adorari adoratione hyperduliæ, medium tenente inter latriam, & duliæ? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas in 3. dist. 9. q. 1. art. 7. Camerarius tom. 3. q. 25. art. 5. Chalvet tom. 9. lib. 1. q. 8. cap. 3. & seqq. Rayner de Pisis verb.

verb. adoratio cap. 1. & seqq. à pag. 45. & seqq. Capisuccus controver. 26. q. 2. & seqq. Nicolai in 3. dist. 9. q. 1. art. 7.

42. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 9. q. unic. Macedo tom. singul. collat. 7. diff. 1. Poncius tract. 11. disp. 39. q. 9. Boyvin 2. p. cap. 13. q. 4. Maltrius tom. 3. disp. 2. q. 9. art. 1. & 2. Bellutus disp. 15. q. 2. Gallus in 3. dist. 9. q. 1. cap. 1. & seqq. Delgadillo de adoratio. cap. 4. dub. 2. Lauræa disp. 29. art. 9. num. 222. Herincx p. 4. disp. 3. q. 1. Vetuveis lib. 6. cap. 2. art. 3.

43. Ex Scholâ Eximia Suarez in 3. p. tom. 2. disp. 18. sect. 4. & lib. 2. contra Reg. Angliæ cap. 7. Aranda lib. 5. disp. 8. sect. 3. Rhodés tract. 8. disp. uninc. q. 6. sect. 2. s. 1. & seqq. Palao p. 2. tract. 8. disp. 1. punct. 3. Peñafiel tom. 4. disp. 25. sect. 6. Carleton tom. 2. disp. 61. sect. 2. Muniessa disp. 19. sect. 8. Honorat. Fabri tom. 1. in Epist. 9. not. 1. Garau in sua Deipara, triumph. 9. s. 2.

44. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 9. art. 1. q. 1. & seqq. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. ult. dub. 2. Caspensis tom. 2. tract. 20. disp. 15. sect. 4. Baldius lib. 2. quæst. 4. q. 4. difficult. 1. & seqq. Bassæus verb. adoratio, à num. 1. & seqq. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 8. Bonacina de Incarn. disp. 3. de adoratio. punct. 1. & seqq. Estius in 3. dist. 9. s. 1. & seqq.

45. Quæstio 8. An, & quomodo SS. D. N. Clemens XI. Pontifex Maximus sit adorandus? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 2. 2. q. 84. art. 5. & in 3. dist. 9. q. 1. art. 10. & q. 2. art. 5. Raphael de la Torre 2. 2. tom. 2. q. 84. art. 5. disp. 5. num. 26. Ioan. Uvigers tract. 8. cap. 3. dub. 1. Nicolai in 3. dist. 9. q. 1. art. 10. & q. 2. art. 5.

46. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 9. q. unic. Macedo tom. 3. singul. collat. 7. diff. 3. sect. 4. Delgadillo de adoratio. cap. 6. dub. 5. & ult. Corduba lib. 1. q. 1. dub. 6. Castillentus in Polyamb. Seraph. verb. adoratio num. 7. & seqq.

47. Ex Scholâ Eximia Suarez in 3. p. q. 25. disp. 54. sect. 1. & seqq. Lugo disp. 37. sect. 1. Lessius de iust. lib. 2. cap. 37. dub. 1. Tanner. tom. 3. disp. 5. q. 2. dub. 1. Vazquez tom. 1. in 3. p. disp. 8. cap. 10. Palao tom. 2. tract. 8. disp. 3. Lorinus in Act. Apost. cap. 10. vers. 25. Raynaud. in Monast. Pontific. subnotat. 3. fruct. 1. Mart. Perez disp. 38. sect. 10. Peñafiel tom. 4. disp. 25. sect. 12. Cornel. à Lapide in Isaiam, cap. 49. vers. 23.

48. Ex alijs D. Bonaventura in 3. dist. 9. q. 1. & seqq. Caramuel in Hierarch. Ecclesiast. lib. 1. disp. 60. num. 680. Diana tom. 9. tract. 4. resol. 2. Joseph. Stephanus lib. de Oscul. Pontific. cap. 19. Anton. Ma-

zaronius tract. de adorat. Pontific. cap. 1. Machado tom. 2. lib. 4. p. 7. tract. 4. docum. 18. Leander tom. 6. tract. 7. de adorat. disp. 6. Barbosa de Iure Eccles. lib. 1. cap. 2.

49. Quæstio 9. An Summus Pontifex, ut Vicarius Christi Domini, possit cultu latriæ adorari? De quò, *hic q. 8.*

50. Quæstio 10. An licitum sit præter genuflexionem, & pedum osculationem, adorare Pontificem pectoris tunctione? De quò, *hic q. 8.*

51. Quæstio 11. An eadem adoratione at tingatur imago, & res adorata? De quò, *hic q. 1. & 6.*

52. Quæstio 12. An usus sacrarum imaginum, earumque adoratio sit vetustissimus, aut de novo per Tridentinum introductus? De quò, *hic q. 6.*

53. Quæstio 13. An creaturæ irrationales possint absque idolatriâ adorari? De quò, *hic q. 8.*

54. Quæstio 14. An imago Sancti non Canonici possit in Altari debite, ac licite locari? De quò *hic q. 6.*

55. Quæstio 15. An liceat Episcopo approbare, exponereque venerationi publicæ novas reliquias, quanvis non sint alicuius Sancti Canonici? De quò, *hic q. 6.*

56. Quæstio 16. An solius Episcopi sit approbatio reliquiarum Sancti Canonici? De quò, *hic q. 6.*

57. Quæstio 17. An miraculorum examen solitariè ad Ordinos pertineat? De quò, *hic q. 6.*

DE HIS, QUÆ CONVENIUNT SUPPOSITO divino ratione naturæ humanæ.

DISTINCTIONIS DECIMÆ SYNOPSIS.

*Quod Christo nomen personæ convenit, hoc fit
Ipsius haud hominis, sed ratione Dei.*

Sic incipit: *Solet etiam.*

Sic terminat: *Personaliter uniretur.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de comparatione naturæ humanæ ad proprietatem naturæ divinæ; sed in præsentî determinat de communicatione idiomatum in comparatione ad personam divinam: igitur in connexionis munere istæc abnormes non censentur distinctiones.

2. Consequentia probatur: Communicatio idiomatum, in comparatione ad personam divinam, necessariò oritur ex divinæ naturæ ad proprietatem naturæ humanæ comparatione, unâ cum ipsius naturæ humanæ ad divinæ naturæ proprietatem assimilatione; sed Magister in superiori distinctione egit de comparatione naturæ humanæ ad divinæ naturæ proprietatem, postquam de assimilatione naturæ divinæ ad humanæ naturæ proprietatem determinarat: ergo dùm in præsentî de communicatione idiomatum in comparatione ad personam divinam agit Magister, iura connexionis sine cunctatione deibata commendat.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ validè statuit Magister, Christum Dominum, in quantum hominem, nec rem, nec nomen posse fortiri personæ. In secundâ verò declarat, Christum Dominum non Filium adoptivum; sed naturalem dici debere. In tertiâ autem, & ultimâ ostendit parte, qualiter Christus Dominus, secundum quod homo, prædestinatus dicatur.

4. **PRO PRIMÆ** igitur partis clarâ detectione, primum ponitur